

Littel Jill

Een voorleessprookje over

Littel Jill

*Het meisje dat haar land kon redden
met haar goud gekleurde stem.*

J.B. te Boekhorst

 publishers

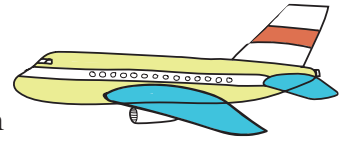
© 2017 J.B. te Boekhorst
Omslagontwerp: J.B. te Boekhorst
Opmaak omslag en binnenwerk: Click Design, Zutphen
Illustratie omslag: © Jolien Westerbroek-Hornbeck
Illustraties binnenwerk: © Nauya
Tekeningen binnenwerk: © Hans Rochat, C. te Boekhorst
isbn 978 90 826 253 49
isbn 978 90 826 253 56 (e-book)
nur 277
cdpublishers.nl
clickdesign.nl
madeinholland.tv
nauya.nl
leukvoorkids.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jill

E

Er was eens heel lang geleden, een heel klein land. Heel hoog en ver weg in de bergen. Zo hoog zelfs dat bergbeklimmers er niet naartoe konden klimmen. En zo klein dat vliegtuigen het vanuit de lucht niet konden zien. Daar, in die verre verte, bijna onzichtbaar, lag Littellend. Een land met duizenden kleine inwoners, waar ooit iedereen gelukkig was.

Ja, **wás**, want sinds acht lange jaren was er niemand meer gelukkig. Er hing al die tijd een donkere, drukkende wolk boven het grote paleis. En die grauwe, grijze wolk zorgde voor een trieste schaduw over Littellend.

Er was slechts een klein sprankje hoop, dat met de jaren minder werd. Die laatste strohalm heette Littel Jill. Zij was de enige in Littellend die nog een beetje vrolijk durfde te zijn, die het lef had om iets harder te praten dan te fluisteren, zoals de andere inwoners deden. Zij durfde als enige in heel het land in de zomer een geelkleurige jurk te dragen. Alle andere inwoners droegen grijs of zwart. Enkele mannen donkerbruin of heel donkergroen, maar niemand had de brutaliteit om er net zo fleurig en vrolijk bij te lopen als Littel Jill.

Hoe was dat zo gekomen?

Nou, ieder jaar was er een zangwedstrijd in Littellend en werd er gezocht naar de mooiste stem van het land. En elk jaar won prinses Littel Prinses.

Littel Ben, de grootste paleisklok van Littellend, kreeg elke keer de eer om de winnaar met zijn grote wijzer aan te wijzen. Zodra de hamer van Littel Ben twee keer sloeg op zijn enorme gongbel en de grote wijzer naar de winnaar wees, wist iedereen in het land wie de zangwedstrijd had gewonnen. En tot acht jaar geleden was dat altijd prinses Littel Prinses geweest. Zij zong het mooist, het meest zuiver, en de tekst was zo ontroerend dat alle luisteraars er tranen van in hun ogen kregen en de vogels spontaan begonnen te fluiten.

Om mee te mogen doen moest iedere deelnemer zelf de tekst en de muziek schrijven.

Ja, dat was tot acht jaar geleden. In dat jaar vond de grote boze heks Bikwitsj dat haar dochter Littel Bitsj oud genoeg was om mee te doen. En die Littel Bitsj was niet mooi, zong niet

zuiver, en haar moeder schreef altijd het lied voor haar. En toch won ze al acht jaar achter elkaar.

Hoe kon dat?

Bikwitsj betoverde Littel Ben, waardoor de oude klok niet tweemaal sloeg als de prinses voor hem stond, maar als het lied van Littel Bitsj aan de beurt was. Je zag Littel Ben zwoegen. Hij probeerde wel zijn grote wijzer naar prinses Littel Prinses te sturen, maar het lukte gewoon niet. En zolang de grote wijzer niet naar de winnaar wees, kon Littel Ben zijn gong niet tweemaal laten horen. De gasten in de grote paleiszaal dachten zelfs een zweetdruppel over de wijzerplaat van Littel Ben te zien lopen. Maar hoe goed hij zijn best ook deed, hij kreeg het niet voor elkaar. De grote wijzer van Littel Ben kon zich niet oprichten om de prinses aan te wijzen. Ook de hamer hield zich na één gongslag stil.

Ieder jaar werden de inwoners van Littellend een beetje triester. En steeds vaker spraken ze zachter en was hun kleding donker-

der. Ze vreesden het moment dat Littel Bitsj voor Littel Ben ging staan om weer als winnaar uitgekozen te worden. Ook vorig jaar sloeg Littel Ben tot zijn schaamte tweemaal voor Littel Bitsj. Als hij kon had hij zich omgedraaid, zo erg vond hij het. En ondanks hun voorgevoel sloegen alle aanwezigen van schrik de hand voor de mond.

Zo was er weer een jaar voorbijgegaan waarin de inwoners niet vrolijk durfden te zijn en ze niet de moed hadden om kleurige kleren aan te trekken. In hun hart hadden ze alle hoop opgegeven dat er ooit nog een vrolijke verandering in hun land zou plaatsvinden. Littel Bitsj hoefde nog maar één keer te winnen, en dan was zij voorgoed de winnares van de zangwedstrijd. Voor Littel Jill was dit jaar de laatste kans om haar stem te laten horen. Daarna was het definitief gebeurd voor de mooiste zangstem van het land. Ieder gewoon burgermeisje van Littellend mocht maar drie keer meedoen. Anders zouden er over een paar jaar veel te veel meisjes deel-

nemen en kon de wedstrijd niet aan het eind van Sunbiemdag worden afgesloten met de kroon voor de winnares.

Elk jaar op 21 juni werd een groot feest gevierd in Littellend: Het sunbiemfeest. Dat was op de dag die het langst duurde. De dag waarop de zon de hoogste stand van het jaar had bereikt, precies om twaalf uur. Op Sunbiemdag was iedereen vrolijk en blij, alle meisjes trokken hun mooiste jurken aan en alle jongens mochten voor het eerst een korte broek dragen.

Er werd gefeest, gedanst, gedronken en er waren genoeg varkens aan het spit voor alle inwoners. En precies om 12 uur middernacht sloeg Littel Ben twaalf keer en was het feest afgelopen. Boordevol van geluk ging iedereen dan de volgende dag weer aan het werk of naar school. Het was de mooiste dag van het jaar. Maar zoals je nu weet was het sinds acht jaar niet meer de gelukkigste dag van het jaar. Het was misschien wel de meest verdrietige dag. Niemand had zin om feest te vieren, maar Bikwitsj

wilde dat ze allemaal hun mooiste jurk van zolder haalden en dat ze dronken en dansten en feestten. Want Bikwitsj wilde namelijk dat iedereen er feestelijk uitzag die dag, zodat ze wisten wat ze misten als ze daarna weer een heel jaar grauwe kleding moesten dragen. Bikwitsj hield van verpesten en betoveren. En zo zag je al acht jaar lang dat alle mensen net deden alsof ze dronken en net deden alsof ze dansten en net deden alsof ze feestten. En iedereen was blij wanneer Littel Ben twaalf uur sloeg, zodat ze moe en niet voldaan naar bed konden en de volgende dag met tranen in hun ogen wakker werden, omdat prinses Littel Prinses de vorige dag weer niet had gewonnen en de grijze wolken sluier nog steeds over Littellend hing.

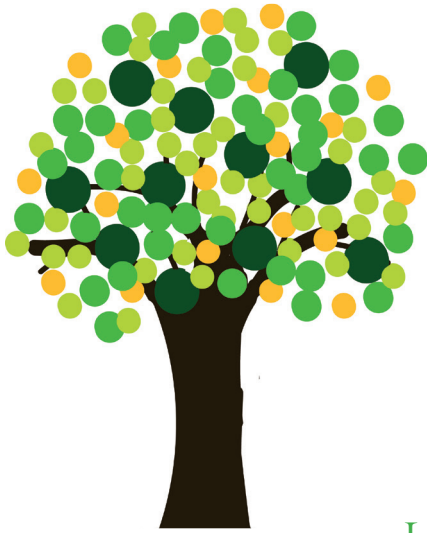
Precies acht jaar geleden

Precies acht jaar geleden op 21 juni was Littel Jill geboren, exact om klokslag 12 uur. Terwijl de zon toen nog hoog boven aan de helderblauwe hemel hing en niemand wist dat Littel Bitsj die dag voor het eerst de zangwedstrijd zou winnen. De gasten die speciaal voor die dag waren uitgenodigd om de wedstrijd bij

te wonen, waren uitbundig van blijdschap de grote witte paleiszaal binnen gehuppeld. Op die dag was het de eerste keer dat het Littel Ben niet zou lukken om met de grote wijzer prinses Littel Prinses aan te wijzen als winnaar.

Littel Jill werd geboren op het veld waar haar moeder het onkruid aan het wieden was. Precies op het moment dat ze wilde stoppen om zich voor te bereiden op het feest, kondigde Littel Jill zich aan, twee weken te vroeg. Direct bij de geboorte kon je haar gouden keeltje al horen. Haar geschreeuw klonk niet als gehuil. Het leek wel of ze zong, zo mooi, dat iedereen op het veld stopte met werken en naar Littellijn liep, de moeder van Littel Jill. De vrouwen hielpen met de bevalling en begonnen op de zuivere tonen van het geschreeuw van Littel Jill spontaan een lied te zingen. Een onbekend lied dat ze al jaren leken te kennen, maar waarmee ze hadden gewacht tot de geboorte van Littel Jill om het aan de wereld te laten horen. Hoe mooi Littel Jill ook hilde, vanaf de geboorte had ze heel lelijk stroachtig haar, maar wel met de onbeschrijflijk **schitte-**

rende kleur van de ondergaande zon. Iedereen was onder de indruk. Zo'n fleurige kleur, en toch zulk stug haar, dat haar moeder het vanaf de eerste dag met een strootje tot een paardenstaart vastbond. Littel Jill vond het niet erg. Ze keek bijna nooit in de spiegel.

En als ze met haar vrolijke gezang het huis vulde keken haar ouders, Litteljor en Littellijn, elkaar vrolijk aan. Zij hadden in huis tenminste nog het mooie gezang van Littel Jill. Ook al waren ze nog zo moe van het land gekomen. Litteljor die in de winter de hele dag het hout hakte om de huizen te kunnen verwarmen. Als de bomen tot haardhout waren gezaagd en alles was opgeruimd, dan plantte Litteljor een zaadje voor elke omgehakte boom zodat er weer een nieuwe boom voor in de plaats kon komen.

En moeder Littellijn klaagde nooit. Ook al liep ze 's avonds krom van de pijn in de rug na een hele dag voorovergebogen onkruid weg schoffelen. Zij maakte de velden geschikt om het graan te laten groeien. Ze deden dat elke dag, jaar in jaar uit.

Nooit waren ze ontevreden met hun huishouden. Helemaal niet toen Littel Jill werd geboren en hun leven opvrolijkte, samen met het oudere zusje Littel Lizz.

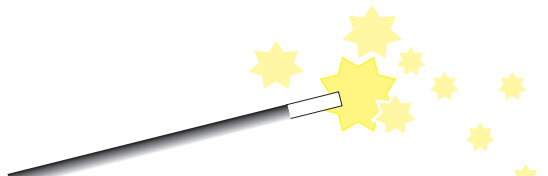
Toen Littel Bitsj voor de tweede keer de zangwedstrijd had gewonnen, verbood Bikwitsj dat er ooit nog iemand mocht zingen in het land. Alleen op Sunbiemdag tot de gong van Littel Ben om 3 uur twee keer had geklonken en Littel Bitsj weer als mooiste zangstem had aangewezen.

Waarom was Bikwitsj toch zo streng en onaardig?

Dat kwam omdat ze heel lang geleden verliefd was op koning Bikking en met hem wilde trouwen. Maar de koning was nog te verdrietig door het plotselinge overlijden van zijn vrouw de koningin Bikkwien.

Bikwitsj, die toen nog Littelkurl heette, wilde niet meer wachten en werd zo boos dat ze de gedenkwaardige woorden sprak: Ooit kom ik terug en dan ben ik de baas en dan zal het land als straf voor mijn verdriet in een grauwe sluier worden gehuld!

Bikwitsj maakte verre reizen, en op al die tochten leerde ze heksen en tovenaars kennen, en van hen leerde ze een heleboel feeksenbrouwsels, heksenspinsels en toverspreuken. Hoe meer ze leerde, hoe kwader en bozer ze werd op koning Bikking. Ze begreep het zelf ook niet, maar wilde niets liever dan wraak.

Na vele jaren kwam ze als echte Bikwitsj terug met zwarte wraak in haar hart. Ze had een dochtertje meegenomen dat ze Littel Bitsj had gedoopt. En acht jaar geleden vond Bikwitsj het dus tijd worden dat ze Littellend zou betoveren en koning Bikking in het ongeluk zou storten.

Sindsdien had Bikwitsj koning Bikking opgesloten in de paleistoren. Hij mocht alleen op Sunbiemdag zijn gezicht laten zien. Hij had de plicht om het goede voorbeeld te geven. Hij moest lachen en vrolijk doen. Het was de zwaarste dag van het jaar voor Bikking. Het was ook de enige dag dat hij zijn dochter prinses Littel Prinses zag. Dat deed hem veel verdriet. Die dag lag ze in een glazen kamer zodat alle mensen in de paleiszaal, die vroeger zo blij waren om de zangwedstrijd van